

ВЕСЕЛКА

ЖУРНАЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

THE RAINBOW

A CHILDREN'S MAGAZINE

STATEMENT OF THE OWNERSHIP, MANAGEMENT, CIRCULATION, ETC., REQUIRED BY THE ACTS OF CONGRESS OF AUGUST 24, 1912, AND MARCH 3, 1933

Of Veselka (The Rainbow), published monthly at Jersey City, New Jersey, for October 1, 1959

State of New Jersey, County of Hudson.

Before me, a Notary Public in and for the State and county aforesaid, personally appeared Dmytro Halychyn, who having been duly sworn according to law, deposes and says that he is the Business Manager of the Veselka (Rainbow) and that the following is, to the best of his knowledge and belief, a true statement of the ownership, management and the circulation, etc., of the aforesaid publication for the date shown in the above caption, required by the Act of August 24, 1912, as amended by the Act of March 3, 1933, embodied in section 537, Postal Laws and Regulations, printed on the reverse of this form, to wit:

1. That the names and addresses of the publisher, editor, managing editor, and business manager are: Publisher: Ukrainian National Association, Inc. (A fraternal), 83 Grand St., Jersey City, N. J.

This magazine is published by the Ukrainian National Association, Inc., a fraternal organization, duly incorporated under the laws of the State of New Jersey, under the supervision of the Supreme Executive Committee, whose names and addresses are as follows:

Dmytro Halychyn, Jersey City, N.J.
 Roman Slobodian, Jersey City, N.J.
 Jaroslaw Padoch, Jersey City, N.J.
 Joseph Lesawyer, New York, N.Y.
 Anna Herman, Maplewood, N.J.
 Dmytro Halychyn, Business Manager, 83 Grand Street, Jersey City, N.J.

2. That the owner is: Ukrainian National Association, Inc., (a fraternal organization) (no stockholders), 83 Grand Street, Jersey City, N.J.

3. That the known bondholders, mortgages, and other security holders owning or holding 1 per cent or more of total amount of bonds, mortgages, or other securities are: None.

4. That the two paragraphs next above, giving the names of the owners, stockholders, and security holders, if any, contain not only the list of stockholders, and security holders as they appear upon the books of the company but also, in cases where the stockholder or security holder appears upon the books of the company as trustee or in any other fiduciary relation, the name of the person or corporation for whom such trustee is acting, is given; also that the said two paragraphs contain statements embracing affiant's full knowledge and belief as to the circumstances and conditions under which stockholders and security holders who do not appear upon the books of the company as trustees, hold stock and securities in a capacity other than that of bona fide owner; and this affiant has no reason to believe that any other person, association, or corporation has any interest direct or indirect in the said stock, bonds, or other securities than as so stated by him.

5. That the average number of copies of each issue of this publication sold or distributed, through the mails or otherwise, to paid subscribers during the twelve months preceding the date shown above is 3,200

DMYTRO HALYCHYN, business manager.

Sworn to and subscribed before me this 23rd day of September, 1959.

(Seal)

(My commission expires Jan. 20, 1963)

CHARLES H. KLEIN, Notary Public of N.J.

Ілюстрація на обкладинці:

Галина Мазепа — Дівчинка з горішками
 Оформлення третьої сторінки — Е. Козак

1. ЩО ЦЕ?

Хоч у світі не буваю, Та новин багато знаю,
 І на столику лежу, Хто цікавий — розкажу.

** *часопис*

2. ЗАГАДКИ-НЕДОМОВКИ

а. Дивний ключ у небі ліне —
 Не залізний, а пташиний.
 Це ключем в осінній млі
 Відлітають *жури та бджі*

б. Жовта сукня, тіло біле,
 А зелені коси;
 Як розріжеш її тіло —
 Засвербить у носі.
 Отака оця красуля, —
 А зовуть її *чирок*

в. Хто про мене казку чув?
 Я в чоботях в казці був,
 А в житті я без чобіт,
 Ловлю миші, бо я *кот*

**

3. ХТО ВОНА?

Суконок убрала триста,
 А краса — зелено-чиста,
 Ніжка — лиш одна.
 Восени її зрубають,
 На шматочки всю покрають
 І в бочівку поскидають ...
 Ну, вгадали, хто вона?

Б. Д.

** *капуца*

4. АНАГРАМА

На мені молотять хліб, А якщо з кінця читати —
 За снопами — новий сніг, Будуть миші враз тікати.

**

5. НАРОДНІ ЗАГАДКИ

а. Бідовий хлопчина По дворах стрибає,
 В теплій сірячині Крихти підбирає.

б. Хто на собі свою хатку носить? *Синица*

в. Низенький Степан, а на нім сто один жупан.

**

6. ЛОГОГРИФ

Тече річка невеличка, А додай їй букву „в” —
 У Прип'яті впадає, Плазувати починає. *ура*

**

Вислід конкурсу й льосування нагород за правильні розгадки буде проголошений в числі „Веселки” за листопад ц. р.

Наступний конкурс і льосування нагород відбудеться в половині січня, а вислід його буде проголошений у числі „Веселки” за лютий 1960 р. Хто хоче взяти участь в конкурсі, мусить надіслати розгадки з чисел „Веселки” за жовтень, листопад і грудень ц. р. Останній реченець надіслання розгадок — 10 січня 1960 р.

ЧИТАЙМО, ШКОЛЯРІ!

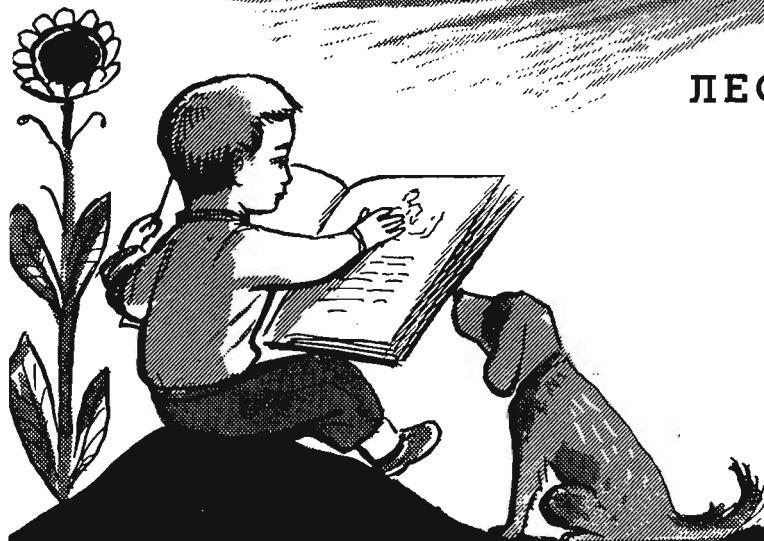
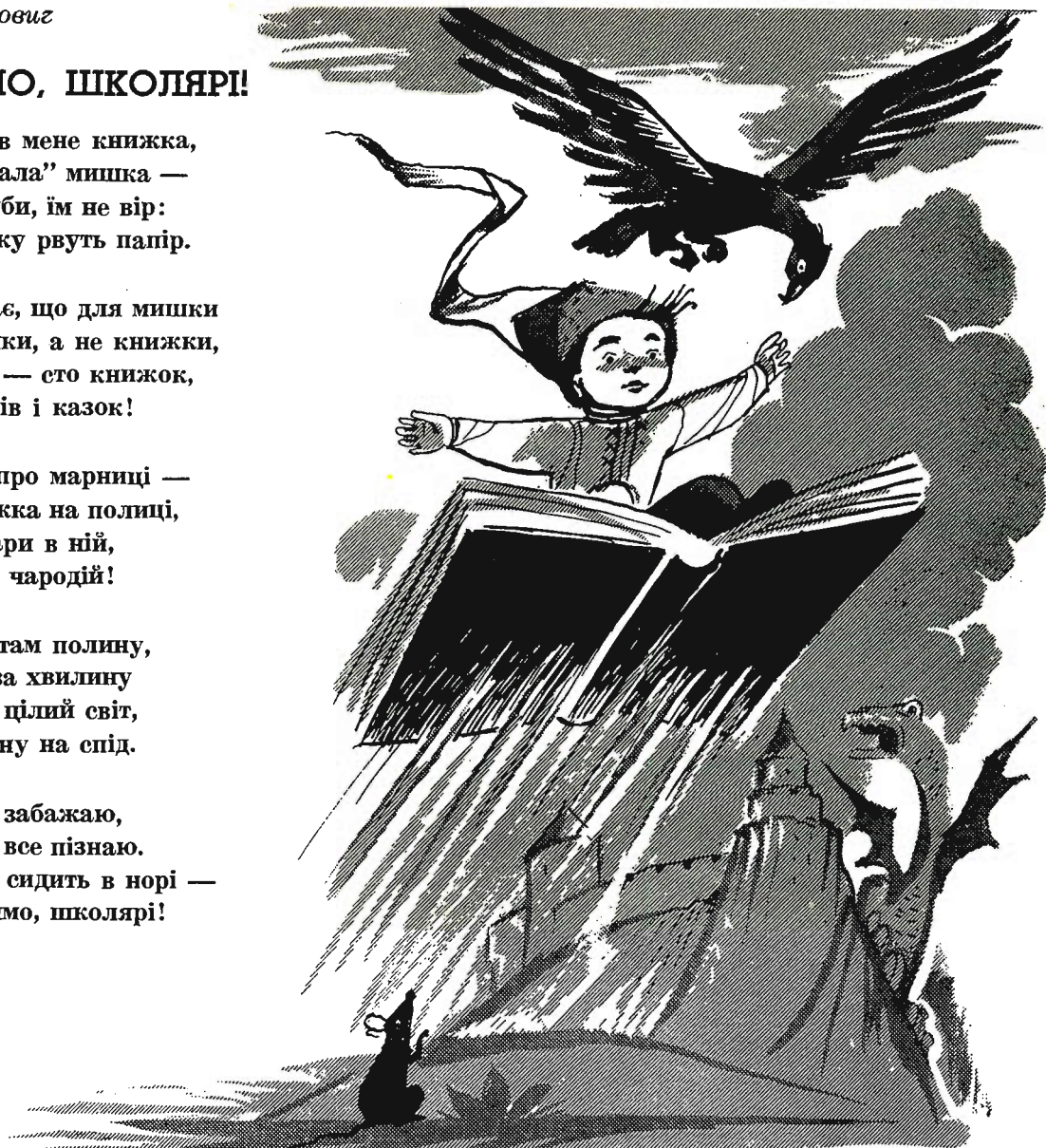
Не на те є в мене книжка,
Щоб її „читала” мишка —
В мишки зуби, їм не вір:
Враз на січку рвуть папір.

Кожний знає, що для мишки
Треба кришки, а не книжки,
А для мене — сто книжок,
Сотню віршів і казок!

Я не дбаю про марницю —
В мене книжка на полиці,
Таємниці-чари в ній,
Сам я наче чародій!

Де захочу, там полину,
Перескочу за хвилину
Гори, море, цілий світ,
В океан пірну на спід.

І чого лиш забажаю,
Все побачу, все пізнаю.
Мишка хай сидить в норі —
Ми ж читаймо, школярі!

ЛЕСИК ПЕРЕПЛЕТНИК

Про книжки наш Лесик дбає
Так, як тато дбав колись:
Обшиває, оправляє,
Гарно, тільки стань, дивись!

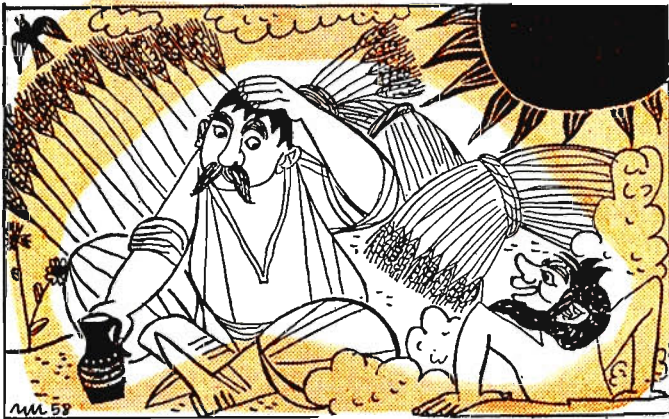
А тоді уже й читати!
Буде Лесь мудрець, авжеж!
Рада мама, радий тато
І учитель радий теж!

Роляник

ХТО ХИТРІШИЙ?

Народна казка

Ілюстрації Галини Мазепи

Був собі господар. Мав поле, коника, воза й плуга. Орав, сів, жав, косив і так собі жив. Та мав таку нетерплячу вдачу, що як, бува, втомиться, то зараз починає нарікати. От раз у жнива, як сонце дуже припекло і піт виступив крізь сорочку, господар застогнав:

— А бодай ніхто не діждав хліборобом бути! Від ранку до ночі за роботою світу не бачиш, піт очі заливає, руки-ноги умлівають . . . Ой, горе-мука господарювати! . . .

Тільки сказав ті слова, аж зирк — з мишачої нірки під межею закурився димок і услід за тим з-під землі виліз невеликий рогатий чортик. Зразу був маленький, мов лялька, та зараз же почав рости й рости і за хвилину став такий завбільшки, як молодий парубок. Тільки худий був дуже. Кинув оком на ниву і всміхнувся — видно, припала йому до вподоби буйна колосиста пшениця, що шуміла на ниві.

— Як ся маєш, господарю! — привітався. — Чую, нарікаєш. Знаєш, що? Будьмо спільниками! Я буду тобі помагати: орати, сіяти, волочити, полоти, підгортати, жати, косити, в'язати — все, що треба. А тим, що вродить, поділимося пополювині. Що ти на це?

— Стривай! — відповів господар. — А як будемо ділитися?

— Я думаю так, — каже чорт і все споглядає ласим оком на пшеницю. — Моє хай буде те, що виросте зверху, а твоє — знизу. Згода?

— Та нехай буде! — погодився господар. — Приходь навесні, коли пора орати.

Навесні чорт запрягся до плуга, оре, аж кості в нього тріщать. Виорав ниву, і господар посадив картоплю. Чорт і полов і підгортав, картопля виростала буйна й на диво велика. Як прийшло до поділу, то чортові припало зверху пусте сухе бадилля, а господареві знизу смачна бульба.

— Е, стривай! — каже чорт. — На другий рік хай моє буде знизу, а твоє зверху.

— Гаразд! — погодився господар.

Зорали ниву й засіяли озимину, жито. З весни чорт старався, як міг, доглядав, підливав, радів, що обдурить господаря. Виросло житенько, мов гай, важке колосся додолу гнеться. Як настали жнива, спільники зжали збіжжя та й поділились: господареві припало згори зерно, а чортові — солома та корінці.

— Ні, — каже чорт, — зробимо інший договір. Нарік моє хай буде і зверху і знизу, а твоє — посередині.

— Хай буде по-твоєму! — відповів господар, і на третій рік посадив кукурудзу. Увиxaється чорт із сапою, поле, підгортає та усе хитро підсемихається, мовляв, аж тепер я тебе, дядьку, заткну за пояс. Виросла кукурудза, мов ліс. Зібрали її спільники та й поділилися: чортові припали пусті верхки та коріння, а господареві — великі качани.

Почухався чорт у потилицю та й каже:

— Ні, не виходить мені спілка з тобою, господарю! Треба нам розпрощатися. Гляди ж, завтра прибувай у ліс до мене в гості, та так, щоб ні їхав, ні йшов, ні взутий, ні босий, і принеси мені щось таке, щоб це був і подарунок і ніщо. Не зробиш цього — не ходити тобі більше по білому світі — заберу до пекла.

На другий день вибрався господар до чорта в гості. Осідлав цапа, ніби на ньому сидить, але ногами по землі ступає . . . Справді, ні йде, ні їде. На ногах у нього чоботи, але без підшов — босі сліди лишає, отже — ні взутий, ні босий. У руді в нього голуб — це на подарунок.

Підійшов до чорта та й подав йому голуба — це, мовляв, тобі подарунок! Не встиг чорт простягнути лапи, як господар випустив птаха, і той

ДОРОГОЮ В ЧУЖИНУ

(Закінчення)

— Вашій милості не слід розмовою томитися!
— турботно промовив дядько Герцик.

— А справді! Поклонися, Грицьку, та біжи геть! — нахмарився батько.

— Ні, ні, стривай! — затримав хлопця гетьман. — А це ж хто, твій друг? Як звати?

— Грицько та ще й Левицький! — сміливо заговорив більший Грицько.

— А де твої батько-ненька?

— Зарубали москалі в Маріївці... Все наше містечко вирубали...

— Від тих слів ясновельможний похилився, як зрубаний дуб. Лице ще більше пожовкло.

— Отаке... таке діється по всій Україні! — застогнав.

Знов усі заметушилися. Медикус наливав якісь ліки, а обох Грицьків вивели з намету. Хвилину постояли вони збентежені.

— Годі сумувати! — сказав більший Грицько.

— Ходи зі мною до козаків!

Пішли. Козаки поралися біля казана. Зразу помітили більшого Грицька.

— Дивіться, Грицько якесь паня біле прятяг з собою!

— Ха-ха-ха! — зареготали запорожці, беручись за боки.

— Та це не хто, а генерального писаря гетьманського Орлика синок! — приглянувся один із них ближче до Грицька. Сміх затих.

— Того Орлика, що його всі люблять: і пани й посполиті.

Грицько дивився на вусаті усміхнені обличчя, і якось добре ставало йому на душі. Та враз усі оглянулися й розступилися з пошаною. Перед ними став у червоному жупані кошовий отаман, Кость Гордієнко.

— Добре я вже пана генерального писаря пізнав та від його людей багато хорошого про нього знаю, — говорив він, гладячи вуса. — А

стрілою помчався під хмари. От, є подарунок і нема його!...

Зареготався чорт та й каже:

— Бач, таки ти мене перехитрив! Думав я, що ти вже мій, а воно не так. Виходить, що ти таки мудріший. Вибачай, з такими, як ти, мені не по дорозі!

І чкурнув засоромлений чорт до свого пекла, тільки димом за ним закурилося...

А господар далі оре, сіє, збирає і згадує, яку то він із чортом спілку мав. Тільки вже більше не нарікає, щоб, бува, лихо знов чорта не наднесло. Від таких спільників краще бути здалека!

Переказав *М. Маморський*

може, ти, хлопче, з нами запорозького кулешу попоїсти хочеш?

Грицько мовчав, хоч дуже було цікаво, як смакує отой славний запорозький куліш.

— Дайте, дайте й йому! — наказав кошовий. — Ти певно, Орличенку, разом з нами і воювати на Січ підеш?

— Чому б то й ні?! — пригадав Грицько язика в роті.

— То спробуй піддержати мою шаблю!

Гордієнкова шабля була важка, але Грицько держав її обома руками, затиснувши зуби, і таки не кинув на землю.

— Добрий козак з тебе буде! — поплескав його по плечі кошовий.

А там уже сліпий кобзар пробував струни бандури.

*Самопали набивайте,
Гострих шабель добувайте,
А за волю зог умріте...?*

— затягнув старечим голосом.

— Цитьте, цитьте! Остап гетьманову пісню співає! — пронеслося кругом.

Меншому Грицькові подали дерев'яну миску, повну кулешу. Більший Грицько позичив йому свою ложку. З'їв Грицько одну ложку того кулешу, а він так смакував, як ще ніколи не смакували вдома печені фазани та заморські ласощі. Та в ту мить згадалося Настині „мамо, їстоньки” — і друга ложка затрималася в руці. От цей куліш певно й Настуні смакував би! І не плакала б уже! Треба лише спитати більшого Грицька, чи годіться встати та й занести їй... Але Грицько сам спитав:

— Бачу, що не їси, а думаєш. Сестрам занести хочеш? Занеси, а я їм уночі ще й зайця в сильце зловлю. Я вмію.

— Справді?

— Таки справді! Я вам у всьому допоможу. Тільки... думаєш, твоя мама погодилась би, щоб я з вами був?

— Авжеж! — І менший Грицько справді зрадів, мабуть, уперше від виїзду з-під Полтави.

— Коли так, то ходи, поки куліш гарячий, а москалів ще не видно! — гукнув Гриць.

Так Грицьки стали друзями.

✱

Довго їхали степами. Більший Грицько не раз родині Орлика ставав у пригоді: вмів і води принести і дітей забавити, а для Насті з якогось сучка навіть ляльку вистругав. Грицька навчив гратися і в городки, і в свинки, і дужатися.

Доїздили до Богу-річки. За Богом була вже Туреччина. Послали послів до сераскіра-паші, щоб дозволив переправитися на той бік.

Розтаборилися. Генеральний писар Пилип Орлик прийшов на хвилину до своїх рідних. Сів на пеньок, узяв сина Грицька за обидві руки і промовив, немов до дорослого:

— Що ж, сину, в чужину поїдемо, в землю бісурменську...⁸ Аби лише сераскір пропустив.

Ніколи не бачив Грицько, щоб батько плакав, та тепер дві сльозини скотилися йому з очей... Більше нічого не говорив...

А з Грицьком щось дивне скоїлося: як лише побачив, що ніхто не дивиться за ним, шугнув поміж високі колеса повозу та поміж коні, та поміж козацькі вози... Спинився аж у комишак над річкою. Присів, послухав, чи не біжить хто за ним, а тоді забурмотів сам до себе:

— Не поїду! Хай хто хоче їде, а я не поїду! Не поїду до бісурмана! Тут залишуся! В Академію у Київ вернуся або на Січ піду. А в чужину не хочу, не хочу та й не хочу!

Вітер хитав комишами, а Грицькові здавалося, що вони йому потакують головами...

І вже здавалося, що він бачить кругом себе

море голених чубатих голів, а запорожці підкидають шапки та й гукають: „Грицько Орлик хай кошовим у нас буде! Москалі нашу Січ зруйнували, а він її відбудував!” Вже хотів тричі відпрошуватися, як звичай велить, коли ж із мрій збудив його голос більшого Грицька:

— А хай же тобі всячина! Куди це ти забрався?

Менший Грицько хотів був втікати, але роздумався: від приятеля втікати не годиться!

— Ти аж сюди забрів, а там пані-матка непокоїться! Прийшов дозвіл від сераскіра — вже й переправлятися починають через Бог. Тебе нема, а тут і москалів лихо несе!

— Я не піду за Бог, на чужину! На Січ піду!

— Зі мною до воза підеш! — промовив рішуче більший Грицько.

— А коли не піду?

— То візьму тебе на плечі, як барана, та й понесу!

— А коли не дамся?

— То дурний будеш! Сам же ясновельможний їде, то, видно, так і треба!

— Та до бісурмана?... — промовив менший

Грицько так сумовито, що більшому аж жаль його стало.

— Кращий всякий бісурман за москаля-не-люда! Якби ти тут остався, то вони тебе задавили б, мов жабу...

— Ніяка я тобі жаба! — образився менший Грицько.

— Не мені, а їм! Ти слухай: чим ти їм тепер пошкодиш? Нічим. А то виростеш, вивчишся на чужині, а тоді збереш цілий світ проти тих антихристів! Будеш із кожним королем його мовою говорити, всім до серця промовиш, усім розкажеш, хто такі ці москалі, а тоді всі разом підемо їх воювати! От що!

У меншого Грицька знов очі загорілися: — Правду кажеш?

— Святу правду! Якби я не думав із чужини вертатися, то хай би краще мене тут, в очеретах, вовки з'їли! Я вивчу на чужині всі штуки: навчуся так малювати, що намалюю козака — а москаль побачить і зі страху мертвий упаде! Тоді вернуся і розмалюю всю Україну: церкви, палати, хати — в цілому світі кращих картин не буде!

В ту ж хвилину злякано забила крилами зграя диких качок і десь зовсім недалеко бахнуло кілька пострілів. Більший Грицько схопив меншого за руку:

— Москалі! Біжімо, щоб ще хоч на човен попасти!

— Стривай, я лише... — менший Грицько зігнувся і набрав пригорщу чорної вогкої землі. — Мушу оце взяти, щоб пам'ятати, для чого на чужину поїхав, для чого треба весь вік працювати!

Задихані допали останнього човна, що вже відчалював від берега. Мусіли зараз же лягти на дно човна, бо москалі стріляли з берега.

Відсапнули... Менший Грицько зважився трошки підняти голову... Глянув: рідний берег уже тільки сивів у тумані...

П о я с н е н н я :

Це діялося влітку 1709 року, коли гетьман Іван Мазепа і поранений в ногу шведський король Карло XII, а з ними частина гетьманських, запорозьких та шведських військ відступали після бою під Полтавою на захід. Григорієві, найстаршому синові генерального писаря при гетьманському уряді та пізнішого гетьмана на еміграції, Пилипа Орлика, було тоді 7 років.

С е р д ю к и — гетьманські козаки, прибічна сторожа.

Проти московського царя Петра I виступив гетьман Іван Мазепа. Петро був дуже жорстокий і страшно переслідував українських патріотів, прихильників Мазепи. Він наказав по-дикунськи знищити Мазепину столицю Батурин і замучити все населення, а також зруйнував Запорозьку Січ (перше зруйнування 1709 року).

Григорій Л е в и ц ь к и й, пізніший славний мистець, гравер-ритувник, виїхав на вигнання з мазепинцями, вчився мистецтва в Бреслав та Данцігу, а потім вернувся в Україну з сином Дмитром і вславився, як церковний маляр.

Г е р ц и к, полтавський полковник, брат Орликової жінки, Ганни. Описля, за гетьманування Пилипа Орлика, був генеральним осавулом.

Гетьман Мазепа розбудував Могилянську Академію в Києві і опікувався нею. За тодішнім звичаєм, спудей, тобто студентів Академії, вели часто диспути, наукові розмови і виступали в театральних виставах.

Це уривок із славної „Пісні про згоду“, про яку кажуть, що її написав сам гетьман Мазепа.

Українці називали турків і татар, що були магометанської віри, бісурменами. Вони часто воювали з Україною, тому українці їх недолюбили, але після бою під Полтавою турки стали союзниками Мазепи, і тому високий турецький урядовець сераскір-паша в Бендерах прийняв мазепинців і шведів на турецьку сторону.

Григорієві Орликові не судилося вернутися в Україну. Зате він усе своє життя присвятив для того, щоб освідомлювати володарів Європи про Україну, і мав велику пошану на королівських дворах. Завдяки Пилипові Орликові тодішній світ пізнав, хто такі українці і що вони борються за визволення своєї рідної землі з неволі московських царів.

Ганна Черинь

Ілюстрації Е. Козака

23. УКРАЇНСЬКИЙ СОН

В суботу, як лягати час,
Сказав татуньо мамці:
— Спиши будильника, щоб нас
Він не тривожив вранці.

Здалась дрімоті я в полон,
Немов човен на хвилю.
Чудовий Український Сон
Мені приснивсь в неділю.

Я спершу думала — то Рай...
Але пройшла хвилинка —
Я зрозуміла: то наш край,
Квітує Україна.

Я тут ніколи не була,
Але пізнала зразу
Будинки міста і села —
Сама, і без показу.

Бо я вже вивчила з книжок
Поля, доми і вежі,
І українських діточок
У вишитій одежі.

Високі тут були доми —
Як вежа кожен дім!
Мені приснилось, ніби й ми
Жили також в такім.

А вулиці, немов сади,
Такі зелені й чисті.
Високі струмені води
З фонтану серед міста.

Пізнала я, хоч і вві сні,
І Пам'ятник Героям,
Коло якого в день ясний
Гуляли діти роєм.

Ось, Україно, Ти яка!
Весела, кольорова!
І всюди плине, як ріка,
Співаюча Рідна Мова.

Ось вийшло військо на парад —
Сьогодні певно свято.
За військом діти всі підряд
Біжать, як гусенята.

Скрізь оточили люди шлях
І плещуть у долоні...
І український має стяг
На кожному балкони.

За військом я ішла вві сні,
Щаслива і весела...
Ішла туди, де між ланів
Цвіли в садочках села...

Такі, як бачила не раз
Змальовані у книжці.
І навіть бусел напоказ
Стояв на довгій ніжці.

На деревах росли грушки,
Медяники й цукерки
Й від них так пахло! Чимсь таким,
Як на Великдень з церкви.

А як розкішно, без журби
Там бавилися діти:
Співали, гралась на горбі,
В вінки сплітали квіти...

Найцікавіше ж, що вони
Всі пасли гуси й вівці,
Чи доглядали кавуни —
І грали на сопліці.

Мені також дали ломачку,
І пасла я сіреньку качку.
Ми посідали на траві
І пісні співали все нові.

І раптом — чую на чолі
Чиюсь легку долоню...
Від маминих збудилась слів:
— Що ти співаєш, доню?

— О, мамо, сон приснивсь мені
Про Україну милу.
Співали діти там пісні,
І я цю пісню вміла.

— Співай же, доню, і радій,
Весела будь, як пtiця,
Бо сон приємніший, ніж твій,
Нікому не присниться.

Ще прийде правда і закон,
І ще настане час,
Щоб світлий Український Сон
Став дійсністю для нас!

24. ЩО З МЕНЕ БУДЕ?

Час іде так швидко-швидко!
Скоро буду я стара...
Буть дорослою, як видко,
Готуватись вже пора.

Що ж робити? Бути ким?
Стати фахівцем яким?

Може б я була „сестрою”
У біленькім однострою.
Роздавала б різні ліки:
Вам — ризину, вам — бензину,
Та не пийте, ви ж великий!
Натирайте нею спину!

Може вчителькою стати,
Щоб учить таких, як я,
Та такою ще, щоб знати
Всіх на прізвище й ім'я.
І не слітати ніколи,
І для всього мати мірку:
Що за шкоду — мірку соли,*
А за розум — срібну зірку.

Може, буду я моделлю
І надіну капелюх
Із пером під саму стелю,
Із стрічками біля вух!
Всі б на мене любувались,
Капелюхи б купували...

А не ліше десь в бюрі
У спокої та в добрі
Вибивати на машинці
Сотню слів в одній хвилині?
От такі б то мати пальці,
Наче зайчики-скакальці!

Чим же вдома быть погано?
Треба тільки встати рано,
Побудити всіх до праці,
І жу викласти на таці,
Всіх провести за ворота,
А дітей — то аж на плях,
Щоб не влізли до болота
У блискучих чобітках.
А тоді — обід ладнати,
Всіх з роботи виглядати.

Це гаразд, а те — ще краще!
Тільки праця і знання
Зроблять з тебе щось путяще,
А не мандри навмання.

(Кінець)

* Цей вислів означає кару по заслугі.

ЛІСОВИЙ ГОРІШОК

Ріс собі малий горішок
На ліщині угорі
І дражнивсь-вихвалявся
На досаду дівворі:

„Хоч стрибайте — не стрибайте,
Не дістанете мене!
А у мене ж в шкаралупці
Таке зернятко смачне!

Дуже куці ваші руки,
Вам до мене не дістать!
Але шкода! дуже шкода!
Я б міг вам посмакувать!”

Ще хотів він подразнитись,
Та не вдержався — упав,
І найменшому у руки,
Хоч не хочеш, а попав.

Звісно, хлопчик не барився:
Зубки гострі — хрусь горіх!
„Хоч маленький, та смаченький!
А я ласий до таких.”

К. Перелісна

ТРИ КНИЖКИ КАЗОК

(З нагоди 20-ліття смерті Олександра Лотоцького-Білоусенка)

Хто з вас, діти, не знає про Зайчика Побігайчика та Лисичку Сестричку? Напевно всі знаєте. Це ж добрі знайомі дітей з усяких українських народних казок і байок. Ви напевно читали вже „Байки” Леоніда Глібова і „Коли ще звірі говорили” Івана Франка — в них розказується про Мурка і Бурка, про війну між Псом і Вовком, про фарбованого Лиса, про Вовка і Ягня, про Лебедя, Щуку й Рака і про багатьох інших звірів та птахів.

Ці казки й байки склав здебільша український народ, а письменники зібрали й опрацювали їх по-своєму. Деякі казки й байки запозичені від інших народів, а чимало казок придумали самі письменники-байкарі. І тепер є такі письменники, які творять нові казки й байки дітям. Не раз ви читаєте їх у „Веселці”.

Двадцять років тому (22-го жовтня 1939 р.) помер український учений, професор університету Олександр Лотоцький-Білоусенко. Він був міністром в Уряді Української Держави, а потім головою Українського Наукового Інституту. Написав багато наукових книжок і видав повну збірку творів Тараса Шевченка.

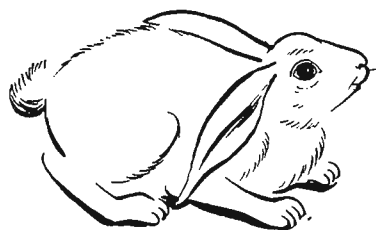
І ось цей відомий громадянин і вчений був також дитячим письменником. Він зладив був дуже гарну й велику читанку для дітей „Вінок”, зібрав і опрацював по-своєму три книжки казок і байок: „Зайчик Побігайчик”, „Лисичка Сестричка” і „Пригоди Вовка Неситого”. Ці казки й байки дітям дуже подобаються. Від нового року почнемо ці казки друкувати в „Веселці”.

М. Погідний

ПРИГОДИ КОТИКА МУРЧИКА

Ілюстрації П. Холодного

9. БОРОТЬБА З НЕВІДОМИМ ВОРОГОМ

На подвір'ї, у дротяній клітці, жив дивний звірок: білий, як сніг, пухнастий і з довгими вухами. Одно його вухо звисало аж на шию. Цей звірок дивився на світ черво-

ними витрішкуватими очима і, мабуть, був ним задоволений, бо часто вдаряв задньою ніжкою об землю, мовляв, добре так, як є, і нічого не треба поправляти. Славчик називав його паном Трусинським.

Пан Трусинський любив сонечко і, коли Славчик часом забував зачинити клітку, вибігав на подвір'я і стрибав у город, щоб покуштувати смачної салати та капусти. Він так любив капусту й салат, що, здавалось, і життя віддав би за них. Город був його мрією, там він міг багати і їсти все, що тільки хотів.

Усе було б добре, якби одного ранку не трапилося йому дуже неприємна зустріч. Котик Мурчик, вганяючись у городі за кониками, раптом побачив пана Трусинського. Здивовано глянули вони один на одного. Пан Трусинський вдарив ніжкою об землю, немов хотів сказати: „Втікай, вороже, а то буде тобі біда!”

Мурчик не злякався. Стежачи уважно за рухами ворога, він підсунувся ближче, насторожив

вуха і блиснув очима. Пан Трусинський ще раз ударив лапкою і заворушив губами.

— „Хоч тупай, хоч не тупай — не поможе!” — подумав Мурчик, схилив голову, згорбився і ще ближче підсунувся до Трусинського.

Панові Трусинському це не сподобалось, і він ще раз тупнув ніжкою. Та побачивши, що ворог не втікає, обернувся й сам кинувся навтіки. Тоді роздратований Мурчик скочив на крілика і вхопив його за горло.

Трусинський жалісно запищав і почав боронитися, але був він безборонний, і тому боротьба була нерівна. Коли з подвір'я прибігла Славчикова мати й кинулась рятувати крілика, вже було запізно . . . Пан Трусинський був неживий.

Славчикова матуся дуже розгнівалася, прогнала Мурчика, взяла Трусинського на руки й понесла в хату. Що далі з ним сталося Мурчик уже не довідався. Він тільки зрозумів, що по цій події в хаті щось змінилося в його некористь. Цю зміну він відчув, як тільки прийшов по молочко. Ніхто не звернув на нього уваги, і навіть Славчик, коли котик підійшов, щоб потертись спиною об його ногу, відштовхнув його геть. Тільки стара Мушка полизала його язиком, але яка з того була користь? Мурчик хотів молочка, але ніхто його не давав. Покрутившись по хаті, опустив він хвостика й вибіг надвір.

Надворі було тепло і приємно. Пташки радісно щебетали і колисалися на гнучких гілках. Мурчик водив очима за ними і був би дуже радий,

якби пощастило хоч одну спіймати. Його взяла така охота пополювати, що він зразу видряпався на яблуню, заховався між зеленим листям і при- чайвся.

Віда тільки, що ворона вмить збагнула його намір і зчинила крик. Поназлітались її товаришки і зграєю налетіли на яблуню. Котик зрозумів, що з тими птахами не буде діла, стрибнув з дерева і втік у бур'яни.

Після такої невдачі він утратив охоту полювати на пташок і забрався знову до мишей. Однак це не вернуло йому приятни Славчика та його батьків. Хлопчина навіть не дозволяв підійти до себе. Не знав котик, що Славчик весь час оплакував пана Трусинського.

Якби Мурчик розумів, яку кривду він заподіяв своєму приятелеві, то напевно перепросив би, і вони знову стали б добрими, щирими друзями. Та котик не вмів по-людському думати, а Славчик того не знав.

10. НЕСПОДІВНА КАРА

Настали жнива. На полі з'явилися полукіпки. Дні були гарячі, а ночі прохолодні. Заводилось на осінь.

Мурчик відчував цю зміну у природі і був дуже невдоволений. Славчикові батьки зовсім ним не цікавилися і не наливали молочка в мищину. Інколи милосердився Славчик, але це бувало рідко. Мурчик мусів сам собі шукати поживи і часто ходив голодний.

Одного вечора Славчикова мати забула зачинити двері до комори. Мурчик скористався з нагоди, вліз усередину й почав хазяїнувати. В коморі було всього вдосталь: на жердках висіли кільця ковбас, на тарілках лежало м'ясиво, стояли горщики з кислим молоком і сметаною, сир, масло.

Мурчик не міг того добра зразу поїсти, тому куштував усього потроху. Спершу вискочив на жердку з ковбасами і почав їсти біля зав'язок. Ковбаси стали падати на землю. Попоївши ковбас, узявся до сирого м'яса. Воно було тверде, тому Мурчик люто воркотів. Добре попоївши, відсунув лапкою покрішку з горщика і почав хлептати сметану. Та покрішка з брязкотом упала на землю, і таким чином виявилось, що Мурчик в коморі.

Славчикова мати тільки ахнула, побачивши, що наробив котик. Вона голосно покликала чоловіка, і Славчиків батько, грізно гупаючи черевиками, з'явився на порозі.

Мурчик, зміркувавши лихо, кинувся поміж його ногами надвір і сховався в бур'яні. Охолонувши з переляку, він почав витирати лапкою сліди сметани, що заплямала його кожушок. Обтершись, присів і прижмурич оченята. Неприємна пригода, цур їй! Не мав уже бажання вертатися

в хату. Тож, як почало темніти, поліз по драбині на горище над стайнею, де в пахучому сніні мав своє леговище.

Спав Мурчик дуже смачно. На другий день прокинувся пізно, тричі позіхнув, потягнувся, старанно обчистив себе від пороху і вдоволено заворкотів. Голоду не відчував, бо вчора наївся трохи не на цілий тиждень. Щасливий, що все обійшлося добре, скочив на драбину, зліз на подвір'я, підняв гордо пухнастого хвостика і став походжати, мов справжній господар.

Де не взявся старий візник Микита. Побачивши котика, він присів, простягнув до нього руку і почав кликати надиво приємним голосом: киць-киць-киць! Це котикові дуже сподобалось, він підбіг до Микити, потерся боком об його ногу і солодко замукотів, немов би говорячи: „Візьміть мене, дядьку, на руки!”

Та дядька не треба було й просити. Він міцно стиснув котика широкими долонями і пішов з ним до возівні.

— Дуже добре, що так легко дав себе зловити! — сказав він. — Тут ласунів і шкідників не треба! Поки пан і пані нічого не знають, поїдеш у світ. А Славчик знайде собі кращого й чемнішого ніж ти, драбуго! . .

Микита узяв з-під лавки мішок і кинув у нього Мурчика. Котик зрозумів небезпеку і спробував був вистрибнути, але це йому не вдалося. Микита міцно зав'язав мішок шнурком і поставив його в кутку. Мурчик жалісно зам'явжав, просячи, щоб його випустили, але дарма. Він кидався, дряпався, навіть силкувався прогризти мішок гострими зубами, але нічого з того не вийшло.

Під вечір Микита зайшов у возівню, застріг коней, кинув мішок з котиком на воза і поїхав. Мурчик знов затріпався в мішку, але, навчений досвідом, скоро заспокоївся, звинувся клубочком і задрімав. Скільки часу забрала йому ця подорож у невідоме, Мурчик не знав. Він уже добре виспався, коли Микита зупинив коні, розв'язав мішка і витрусив з нього сердешного котика.

Мурчик, хоч і був сонний, по-котячому відразу став на ноги. Що сталося? Він нічого не розумів. Було темно. Віз загуркотів і зник у темряві. Мурчик залишився на дорозі сам, мов палець. Йому стало страшно, і він м'явкнув. Ніхто не відзивався. Кругом таємничо шумів ліс, похитуючи зеленими гілками і немов докоряючи: „Бач, доволювався!“. . . Мурчик ще дужче злякався і пустився навмання, сам не знаючи, куди.

11. НА ВИГНАННІ

Тяжко засумував Мурчик, опинившись в лісі. Вже й жити йому не хотілося! Він кілька разів розпачливо м'явкнув і почав шукати нічлігу. Та холодна земля й мокра від недавнього дощу трава не могли йому замінити теплої леговища в хаті. Аж тепер котик зрозумів, що його прогнали...

Тим часом починало світати. Щоб не замочити свого козуба, котик стрибнув на дерево. Нараз хтось кинув на нього горішком. Мурчик розглянувся. З дупла дивилося на нього невеличке звірятко із веселими очима та розкішним пухнастим хвостиком. То була лісова пустунка вивірка.

У лісі всі знали її зі збитків та пустощів. Вона перша зацікавилася Мурчиком. На нього знову полетів зелений жолудь. Мурчик прийняв це за ворожу напасть, злякано зіскочив з дерева і сховався під кущем бузини. Крислатий кущ здавався йому найкращим пристановищем, і тут він вирішив переспатись. Та трапилася несподіванка.

Під кущем проживав зайчик-стрибунчик із своєю зайчихою. Тут вони хазяйнували, діток вирощували і ховалися від мисливців. Побачивши незнайомого звіра, вони так налякались, що затрусили хвостиками й повтікали.

Мурчик звинувся клубочком під бузиною і почав дримати. Сумно йому було, що всі втікають від нього, мов від розбишаки. Тільки вивірка не залишала котика, але й вона не наближалася, а тільки здалеку хитро підглядала. Нарешті й вона побігла, рада, що може щось цікаве розказати лісовим звірятам.

Коли вже добре розвиднілося і пташки завели свою музику, Мурчик потягнувся, сів, умився і почистив свій біленький комірець. Після того він

трохи повеселішав, замуркотів і пішов шукати дороги. Раз-у-раз стріпував з лапок холодну росу, щоб не забруднити біленьких рукавиць, якими так пишався. Присів біля дороги і став ждати, поки сонечко не просушить трави та лісових стежок. Ждати треба було довго, а тим часом почав дошкуляти голод.

Здалеку підглядала за котиком перелякана зайчиха. Уздрівши невідомого звіра, вона не переставала турбуватися своїми зайченятами. Заспокоїлася щойно тоді, як усі зайченята позбігалися до неї. Обнюхавши їх вогким носом, вона впевнилася, що нікого не бракує, і дуже втішилась. Та все ж, не довіряючи котикові, тричі тупнула ніжною об землю, щоб остерегти діток проти небезпеки, і пострибала з ними углиб лісу.

Мурчик цього не помітив, бо мав тепер єдину турботу: вгамувати голод. Осіннє сонце вже трохи пригріло землю, трави просохли, і він, набравшись відваги, пустився шукати поживи. На своє щастя, спіймав необережного польового коника-стрибунця, а потім попалася йому польова миша.

Поволі Мурчик почав звикати до нового життя. У цьому помагало котикові те, що був він відважний, сміливо дивився на світ і не вкидався у розпач. Найбільше дошкуляла йому самотність, тому вирішив познайомитися з мешканцями лісу. Вони були йому тепер ближчі, ніж люди, і йому здавалося, що звірі не зроблять йому кривди.

Такі думки заспокоїли Мурчика, і він сміливо мандрував лісом. Лісові пташки радісно його зустрічали, співаючи гарних пісень. Мурчик почував себе непогано.

(Продовження буде)

Ген високо на гіллі
Посідали малярі:
Перший — майстер Підмалюпа
Другий зветься Кукурудза.

Третій — це маестро Тичка
Із чуприною, мов гичка,
А четвертий, прошу вас,
Помагайло Бутер-Квас.

П'ятий, як порахувати,
Сам Гніздоцький пелехатий,
Шостий — майстер, не партач,
Славний наш Михайло Квач.

Сьомий де? Ого, нема!
Там сидів маляр Кузьма,
Та, як вітер враз війнув,
Впав між трави — і заснув.

Так сиділи на гілляці —
Страх багато мали праці:
Малювали листя жваво
Все на жовто-червоняво.

Чап-Чалап наш пильно зрання
Приглядавсь до малювання,
Врешті теж набрав охоти
До малярської роботи.

Вгору він по павутинні
Виліз, наче по драбині —
Хоч сміялись професори,
Фарб дали аж два кольори.

Тож малює на гіллі,
Що забули малярі —
Де листок лишивсь зелений,
Чи на дубі, чи на клені.

Про берізку пам'ятали,
Лиш смерічку обминали —
Чап-Чалап і професори,
Бо смерічка в пальці коле.

ЕКО

РІДНИЙ КРАЙ — УКРАЇНА

Що розказують нам наші батьки про Рідний Край?

ТАТАРІВ У КАРПАТАХ

Моя мама народилася в селі Татарів, Станіславівської області. Це — відпочинкова місцевість, і туди приїздило дуже багато туристів, що відвідували гори Карпати взимі і вліті. Гори Карпати тягнуться ланцюгом довкола села Татарів. Як вийти на гору, то видно найвищий у Карпатах верх, Говерлю. В долині пливе бистра ріка Прут. В тій ріці є дуже смачна риба, що називається пструг.

У горах Карпатах жив Довбуш із своїми опришками. Довбуш був такий самий, як славний Робін Гуд — помагав бідним та обороняв покривджених. В селі Яремчі є скеля-пам'ятник, що називається Камінь Довбуша.

На горі Маківці биляся Українські Січові Стрільці з москалями. Гора Маківка стала одною з найславніших гір у Карпатах.

Від села моєї мами до границі Закарпаття—Карпатської України 14 кілометрів.

У горах в лісничівках живуть лісники, що дглядають лісу. Лісничівки будують переважно з ялини і смереки.

У Карпатах живуть гуцули, вони гарно різьблять, вишивають і пишуть писанки. На полонинах вони випасають худобу та грають на сопілках і трембітах.

Христя Савка, учениця Курсів
Українознавства при Філії УНО в Торонто.

КРИЛОС

Моя мама народилася у Крилосі, недалеко міста Станіславава в Галичині. Коло нашого села був мішаний ліс, що тягнувся на п'ять миль — від Крилоса до Галича. Нижче саду, недалеко хати текла річка Луква, що вливалась до ріки Дністра. Поміж Крилосом і селом Викторів була могила українських стрільців, героїв з першої світової війни. Поле, де була могила, називалося Ставищі. Кожного року під час Зелених Свят священик з великою процесією ішов святити поля і відправляти молебень на могилі стрільців.

У Крилосі були сліди старого княжого замку й останки великої церкви, де був похований князь Ярослав Осьмомисл. Мама бачила там багато стародавніх речей, посуд, перстені тощо.

Як мама була малою, вона любила ходити в ліс по гриби.

Оксана Кланцак, учениця Курсів
Українознавства при Філії УНО в Торонто.

Від Редакції:

Ось вам, дорогі діти, два листи від наших читачок про те, що вони знають від своїх матусь про рідні місце-

вості в Україні. Хіба ж то не цікаво й не добре довідатись щось про село або місто, звідки походить наш рід? Пригадайте собі, чи й вам не розказували тато або мама про місцевість, де вони народились, або самі заштайте їх про те, а потім зашпийте усе так коротко й гарно, як це зробили Оксана та Христя, і вишліть до „Веселки“. Редакція вибере три найкращі описи і дасть авторам нагороди. Нагороджені описи рідних місцевостей вона міститиме на сторінках нашого журналу.

Будемо раді, коли якнайбільше дітей візьмуть участь в конкурсі „Рідний Край — Україна“.

Редакція „Веселки“.

Від нашого нового читача Богдана Савчина з Торонто (Канада) Редакція отримала такого дуже милого листа:

Дорога „Веселко“!

Я, Богдан Савчин, маю тепер десять років. Хочу Тобі подякувати за журналик, який передплатили для мене мої батьки. „Веселка“ приходить до мене кожного місяця і дуже мені подобається. Чого добре не розумію, те пояснюють мені мої батьки. Щоб Тобі віддячитися за Твій труд для українських дітей, посилаю два доляри на пресовий фонд, які я собі заощадив у своїй касі. Як наскладаю більше, то знову вишлю, бо так вчать мене мої батьки. Всі українські діти повинні читати „Веселку“, бо вона нас учить, як маємо любити Україну.

Па, „Веселко“!

Відповідь Редакції:

Дорогий Богдане!

Дякуємо Тобі щиро за високу оцінку нашої праці, за слова признання за наш труд і за пожертву на пресовий фонд. Ти маєш дуже добрих батьків, бо вони дбають про те, щоб Ти був добрим українцем, передплатили Тобі „Веселку“, допомагають Тобі читати її та вчать Тебе жертвенності на народні цілі. Ми також хотіли б дуже, щоб усі українські діти читали „Веселку“. Тоді наш журнал міг би розбудуватися й покращати. Як провів вакації?

Вітаємо щиро!

ДІТИ! З новим шкільним роком попрощіть своїх Батьків, Учителів, Виховників передплатити Вам найкращий український дитячий журнал „ВЕСЕЛКУ“!

Вирівнюйте передплату й приєднуйте нових передплатників і гитазів! Складайте пожертви на пресовий фонд „ВЕСЕЛКИ“!

Хай кожна українська дитина, кожна школа, кожна молодега організація має дитячий журнал „ВЕСЕЛКУ“!

Організуйте збірку передплату „ВЕСЕЛКИ“!

Ленція географії

Лист до Редакції

Я ходжу до американської школи. У школі маю багато нагод говорити про мою лобу Україну, про яку я так багато чула і навчилася від моїх Батьків. Ці нагоди я радо використовую.

Одного разу на годині географії вчителька викликала мене до мапи світу, щоб я показала границі Франції та головне її місто, Париж. Я це зробила. Тоді вчителька запитала мене:

— Чи ти знаєш, чому я викликала тебе до мапи?

— Може тому, що я народилася в Парижі, у Франції? — сказала я.

— Так, — відповіла вчителька. — Я оглядала твоє свідоцтво народження, і мені дуже приємно, що маю французьку в моїй класі. Пропу, скажи нам щось рідною мовою!

Нарешті прийшла хвилинка, коли я могла перед цілою класою розповісти про мою дорогу Батьківщину. Я впрявилася і сказала:

— По-французьки я вам нічого не можу сказати. Я лише народилася у Франції і, як мала п'ять років, виїхала з батьками до Америки. По-французьки знаю лише кілька слів, але... я можу сказати дещо своєю рідною, українською мовою, бо я не французька, а українка.

Мені здавалося, що мої товаришки й товариші якось дивно дивилися на мене в ту хвилину. Мабуть, Україна, українці — це були для них зовсім незрозумілі слова.

— А чому ти народилася у Франції? Чому твої батьки не живуть в Україні? — спитала вчителька.

— В Україні тепер вороги, большевики-комуністи, вони нищать мій рідний край! — відповіла я тихо й сумно. Вчителька зрозуміла мене і того дня більше не питала.

На наступних годинах географії та історії запитам не було кінця. Питала вчителька, просили й товаришки розказати дещо про Україну. Я розказувала про наше славне минуле, про князів, про могутню Київську державу і про Ярослава Мудрого, дочка якого Анна одружилася з французьким королем і стала королевою Франції. Розказувала про наших козаків, про їх походи, про 1918-ий рік і про Українську Повстанську Армію, що бореться ще й нині на моїх рідних землях. Дуже часто в пригоді ставали мені англійські сторінки з „Веселки”, які я прочитувала перед класом. Я мала нагоду також розказувати про наше мистецтво. Українські писанки й вишивки подивляла не лише вчителька й ціла моя класа, але й директорка, що на другий рік у великодній час просила мене показати цілій школі, як пишуться писанки.

Розказувала я у класі також про наші різдвяні звичаї, про Свят-Вечір. Мені було дуже приємно, коли опісля вчителька звернулася до класу і сказала:

— Вачите, є народи, що плекають свої звичаї та святкують Різдво урочисто, бо воно є для них великим родинним і духовим святом. А в нас, на жаль, воно часто стає лише святом презентів, дарунків.

Одного разу вчителька попросила мене заспівати кілька українських пісень, а наприкінці — український гимн. Співаючи гимн, я стояла смирно по середині класу. Вчителька дала рукою знак, ціла класа піднялася з лавок і так пошанувала наш український гимн.

Від того часу я ще більше полюбила свою вчительку, яка не лише вчить мене любити Америку, але також шанує мої святі почування.

БІЛА КИЦЯ

Ілюстрація Юрія Козака

Біла киця пухнастенька
Ходить по дворі злегенька,
Вушка щулить все тривожно,
Бо Бровко зустрить не можна!
Той Бровко, чорноух малий,
Все чомусь на кицю злий:
Лиш побачить нашу кицю,
Гонить бідну на ялицю!
Бідна киця лиш зідхає,
Із вершечка споглядає,
А Бровко — щоб він не спав!
Далі — гав і гав і гав!

Вже як вечір западе
І Бровко до буди йде,
Біла киця не дармує,
А до хати чимчикує.
У теплесенькій хатині
Вип'є молочка з мицини,
На подушку потім ляже
І тихенько дітям каже
— Мур-мур-мур-р-р...

Наталка Глоба

Наприкінці ще хочу передати слова інспекторки-американки, що їх вона сказала до мене й до цілої класи: — „Всі повинні шанувати людей, які не забувають своєї рідної мови і свого народу. Бо в житті більше чести мають ті, що ширять славу свого народу, ніж ті, що його стидуються.”

Аня Мостович

БОГДАН, КОЗАК-ХАРАКТЕРНИК ІСТОРИЧНА КАЗКА UKRAINIAN TALE ВОГДАН, КОЗАК-СОУСЕРЕР

CHAPTER V: AT THE RIVER FORD

РОЗДІЛ V: НА ПЕРЕПРАВІ

— Буде з тебе козарлюга та ще й не абиякий! — обняв на радощах Богдана дід Нечипір.

“You will be a great Kozak and of no mean stature!” Old man Nechypir uttered, joyfully embracing Bohdan.

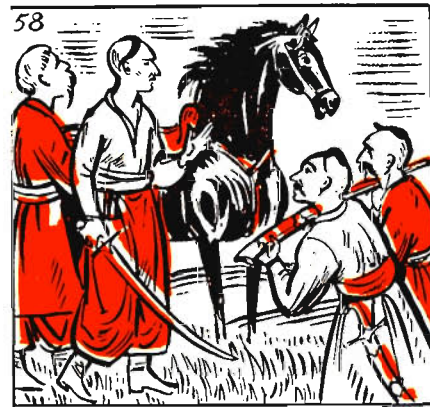
— Доброму козакові не бути без доброго коня! — сказав дід і свистнув так голосно, що оглушений сокіл упав на землю.

“You cannot be a good Kozak without a good horse!” the old man said and whistled so loudly that a falcon fell, deafened, to the ground.

Затупотіло-задудніло в степу — то промчався вороний кінь і прожогом стрибнув у Дніпро.

The steppe thundered with the galloping of a black horse which leaped into the Dnieper.

Зрадли козаки, несуть Богдано-ві нову піхву з блискучої турецької бляхи: — Це від нас тобі подарунок!

The Kozaks were elated and brought him a new sheath of Turkish sheet metal.

— А я дарую тобі гаківницю! — сказав гетьман Байда, виходячи з куреня.

“And I would like to present you with a new musket!” said Hetman Bayda, coming out from his headquarters.

Як сів Богдан на коня, то не лише військо запорізьке, а й сонце на небі усміхнулося.

When Bohdan mounted the horse, not only Zaporozhian Host but the sun in the sky smiled at him.

(Продовження буде)

(To be continued)